

Arrest

nr. 181 648 van 1 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2016.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het

is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat verzoeker naliet om tijdens zijn verblijf in Tsjechië in de periode eind november 2015 tot midden mei 2016 asiel aan te vragen, een houding die, zo luidt het, niet in overeenstemming is met of geenszins getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en die zijn algemene geloofwaardigheid allerminst ten goede doet. Daarnaast zijn er, zo stelt de commissaris-generaal, verschillende elementen in verzoekers verklaringen aan te stippen die de geloofwaardigheid van zijn concrete asielrelaas, en in het bijzonder van zijn directe vluchtaanleiding, fundamenteel ondergraven. Zo staat o.a. de geloofwaardigheid van verzoekers jarenlange actieve betrokkenheid bij de Liberalna Demokraska Stranka (LDP) ernstig op de helling, aldus de commissaris-generaal die opmerkt dat verzoekers kennis van de LDP erg gering blijkt voor iemand die reeds meer dan een decennium aanhanger van de partij beweert te zijn. Er wordt ook gewezen op de vaststelling dat verzoeker niet enig begin van bewijs neerlegt van zijn lidmaatschap van de partij, te denken aan o.a. een lidkaart en foto's. Verder wijst de commissaris-generaal er op dat over de betogingen van eind juni 2015 en op 17 november 2015 geen enkel mediabericht kan worden teruggevonden en geen enkel artikel van verzoeker, die verzekerde pogingen te ondernemen om artikels hierover te verkrijgen, hieromtrent werd ontvangen. Verder wordt gewezen op verzoekers onwetendheid op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de hooggeplaatste persoon die hem persoonlijk zou hebben bedreigd. Op grond van de verschillende vaststellingen wordt besloten dat de door verzoeker beweerde rechtstreekse aanleiding van zijn vlucht elke geloofwaardigheid ontbeert. Omtrent verzoekers diverse (kortstondige) arrestaties voor 2015 wordt vastgesteld dat indien hieraan al enig geloof mag worden gehecht, deze niet zonder meer gelijk te stellen zijn met vervolging zoals beschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers huidige argumentatie, in welk verband hij verwijst naar informatie in zijn verzoekschrift opgenomen omtrent de asielprocedure in Tsjechië, dat "Tsjechië een falend asielsysteem kent", neemt niet weg en doet geenszins afbreuk aan het feit dat hij er blijkens zijn eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal zelfs nooit aan heeft gedacht om in Tsjechië, alwaar hij nochtans van eind november 2015 tot midden mei 2016 oftewel ongeveer een half jaar lang heeft verbleven, asiel aan te vragen, dit met als reden dat hij zo ver mogelijk van Servië wou weggaan. Dergelijke houding vanwege verzoeker -wiens voormeld argument overigens geenszins overtuigt aangezien Servië en Tsjechië geenszins buurlanden zijn, doch verre van aangezien zij door enkele tussenliggende landen van elkaar gescheiden worden- stemt, zo merkte ook de commissaris-generaal terecht op, niet overeen met en getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij deze inroept van zodra hij de mogelijkheid hiertoe heeft. Van iemand die een daadwerkelijke vrees voor vervolging heeft, wordt verwacht dat hij zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de

bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven door tijdens zijn half jaar lang durend verblijf in Tsjechië geen asiel aan te vragen en dit blijkens zijn verklaringen zelfs niet te hebben overwogen. De vaststelling dat verzoeker alzo aangeeft zelf te willen kiezen waar hij asiel aanvraagt, strookt hoegenaamd niet met het hebben van een ernstige vrees voor vervolging.

Verzoekers huidig betoog dat "hij een laag opgeleid persoon is (verklaart dat hij middelbaar heeft afgemaakt en mecanicien was van opleiding) en dat hij behoort tot het voetvolk van de partij (...)", neemt niet weg dat, daargelaten dat een persoon die middelbaar opgeleid is niet meteen laagopgeleid is of alzo kan worden beschouwd of bestempeld, van iemand die zoals verzoeker verklaart meer dan tien jaar lang actief te zijn geweest voor een bepaalde partij, in casu de Liberalna Demokraska Stranka (LDP) voorheen Demokraska Stranka, een gedegen kennis, minstens basiskennis van die partij kan worden verwacht, wat in verzoekers geval niet zo is. Zo wist verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal onder andere niet of de LDP een eigen vlag heeft, noch kon hij het logo van de partij beschrijven, een onwetendheid die erg opmerkelijk en frappant is en des te meer klemt nu verzoeker blijkens zijn verklaringen hoofdzakelijk en erg actief was op allerhande betogingen georganiseerd door de partij, waarbij dergelijke zaken nochtans sterk aanwezig zijn en in het oog springen. Verzoekers argument verklaart, noch rechtvaardigt bovendien hoe dan ook geenszins het totaal gebrek aan elk begin van bewijs inzake zijn verklaarde lidmaatschap van (en activisme voor) de partij.

Verzoekers algemeen betoog, waarbij hij verwijst naar algemene informatie omtrent de media en in het bijzonder de 'persvrijheid' in Servië, en dito stelling dat "het gebrek aan bericht in de media niet noodzakelijkerwijs moet leiden tot het besluit dat de gebeurtenissen niet zouden hebben plaatsgevonden. Bijgevolg kan de geloofwaardigheid van verzoeker hierdoor niet worden aangetast", doen op generlei wijze afbreuk aan en werpen geen ander licht op de verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat aan verzoekers verklaarde problemen naar aanleiding van zijn deelname aan een betoging op 17 november 2015, welke aan de basis zouden liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en dus de kern van zijn relaas raken en uitmaken, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de concrete vaststellingen die de commissaris-generaal terecht alzo deden besluiten.

De Raad merkt voorts op dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal verplicht de kandidaat-vluchteling vooraf te confronteren met informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (cf. RvS 11 juli 2012, nr. 8741 (c)).

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 december 2016, voert verzoekende partij aan dat haar verwezen wordt geen asiel te hebben aangevraagd in Tsjechië, doch dat de vraag kan gesteld worden of dit wel een valabel alternatief was. Verzoekende partij wijst erop dat niet voldoende rekening is gehouden met haar profiel van laag geschoolde. Verzoekende partij vervolgt dat zij verschillende data heeft opgegeven van betogingen waaraan zij heeft deelgenomen. Het feit dat daar niets van terug te vinden is in de media vindt verzoekende partij niet vreemd aangezien het niet zo best gaat met de persvrijheid in Servië, waar vaak niet bericht wordt over betogingen. Tot slot stelt verzoekende partij dat het nogal grof is van een asielinstantie om te stellen dat zij haar problemen zelf heeft gezocht. Op die manier kan geen enkele activist nog bescherming krijgen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 december 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van bepaalde in haar verzoekschrift aangevoerde middelen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat de vraag kan gesteld worden of Tsjechië een valabel alternatief zou zijn geweest voor het indienen van een asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat het niet indienen van een asielaanvraag in Tsjechië terwijl zij daar zes maanden verbleef een correcte vaststelling is en samen dient gelezen te worden met de andere motieven in de bestreden beslissing.

De kritiek van verzoekende partij dat het nogal grof is van een asielinstantie om te stellen dat zij haar problemen zelf heeft gezocht waardoor geen enkele activist op die manier nog bescherming kan krijgen, kan niet worden aangenomen. De Raad wijst er dienaangaande op dat, gelet op de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen die allen steun vinden in het administratief dossier en waarvoor verzoekende partij geen afdoende verklaring weet te bieden, de door verzoekende partij geschetste rechtstreekse vluchtaanleiding, zijnde arrestaties en mishandelingen door de politie omwille van haar actieve betrokkenheid bij de Liberalna Demokratska Stranka, als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Immers, van iemand die beweert jarenlang actief lid te zijn geweest van de Liberalna Demokratska Stranka, die bovendien beweert deelgenomen te hebben aan betogingen en behoort tot het voetvolk van de partij, mag verwacht worden dat hij meer dan een kopstuk kent van de partij, en op de hoogte is van het feit of de partij een eigen vlag heeft en logo, wat *in casu* niet het geval is. Derhalve wordt terecht geen enkel geloof gehecht aan dit onderdeel van verzoekende partij haar relaas.

In de bestreden beslissing wordt verder duidelijk aangegeven dat blijkens de verklaringen van verzoekende partij de redenen van haar diverse kortstondige arrestaties vóór 2015, die overigens niet haar rechtstreekse vluchtaanleiding betroffen, kaderen in het vrijwaren van de openbare orde door de ordediensten omwille van het feit dat verzoekende partij rel schopte, en dus niet waren vanwege de politieke bedoeling die erachter schuilde. Ook vermeldde verzoekende partij zelf dat de arrestaties op zich wettelijk waren en blijkt nergens uit haar verklaringen dat zij, na het Milosevic-tijdperk in de jaren '90, langer dan de conform de wet maximaal toegestane tijd van 72 uur werd vastgehouden. In de mate verzoekende partij voorhoudt dat bepaalde betogingen inderdaad niet in de media terug te vinden zijn en dat dit te wijten is aan de persvrijheid, komt zij niet verder dan blote beweringen en dient te worden

vastgesteld dat de betoging waarover zij verklaringen aflegde ook niet was terug te vinden op de website van de LDP, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Het motief dienaangaande in de bestreden beslissing wordt niet weerlegt of ontkracht.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS